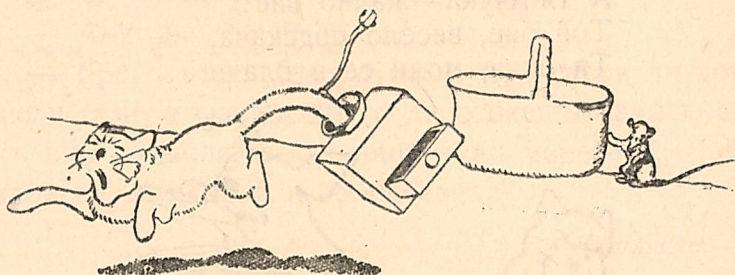

Ала внезапно и неволно
Сложи опашката космата
На воденицата въ устата.

Това и чакаше мишлето,
И съ зловна яростъ на сърдцето
По воденицата се качи,
И дръжката ѝ въ мигъ докачи,
Слѣдъ туй усмихна се лукаво,
Дважъ-трижъ я завъртѣ наздраво
И „мяу-мяу“! — тамъ Котана
Отъ болка заревá горкана,

Па хукна, вѣнка се затече
И съсь опашката повлече
И воденицата отдирѣ,
Но я откъсна най-подирѣ...
Нещастиего бѣ голѣмо! —
Че съ половинъ опашка само,
На края съ прѣсна още рана,
Видѣ се бѣдната Котана!

Но тя се сѣти и прибърза,
Грижливо раната привърза
И съ туй опашката ѝ стана

